

БОРБА®

Ханъ Крумъ вдига наздравица съ обкования въ сребро черепъ на византийския императоръ Никифоръ I

Презъ 811 г. предвожданигѣ отъ хана отрѣди разбивать ромеитѣ въ Върбишкия проходъ, кждето загиватъ Никифоръ I и по-голѣма часть отъ военачалницигѣ му

Ханъ Крумъ (803-814)

държавенъ и общественъ служителъ да бжде осъденъ на смъртъ, когато се улови въ кражба, подкупъ, клевета и интрига.” Съ това той показва, че не се двоуми да постави разпоредителитѣ съ властѣта на най-сурово санкциониране предъ другитѣ граждани при извършване на закононарушение, за което обикновенитѣ граждани се наказватъ по-мекко. Специаленъ законъ за укривателство на престъпницитѣ, въ това число и отъ държавни служители, санкционира укривателя съ конфискуване на имотитѣ му въ полза на хазната. За частни случаи на кражба отъ неслужебно лице законитѣ предвиждали рѣзване на рѣце и чупене на колѣне, а за извършена отъ служебно лице, както е предвидено въ другъ законъ – смъртъ. Дѣло на хана е и законътъ за пиянството, въ което той знаково е виждалъ упадъка на нравитѣ и пѣтъ къмъ закононарушения. Общо съ законодателството си той е искалъ не само да внесе порѣдъкъ въ застрашенитѣ обществени отношения, но и да ги утвърди като дългосрочни правила за поведение, безъ които всѣко общество и държава върви къмъ своята гибель.

Днесъ безъ колебание трѣбва да признаемъ, че родината ни въ лицето на управляващитѣ, имащи въ рѣчетѣ си лостоветѣ за ефективностѣта на публично-правната властъ, сж длѣжници на обществото по отношение на **законностъ, редъ и справедливостъ**. За излизането отъ това състояние е необходимо **Крумово законодателство съ произтичащитѣ отъ него последици**, отговарящи на изискванията на общественото ни развитие не въ IX, а въ XXI вѣкъ. И най-важното и съ нищо замѣнимо – **нашата непоколебима воля, не съ негласуване, а съ вота си да изпратимъ въ централнитѣ и мѣстнитѣ органи на властъ и сждъ хора съ чисти рѣце и топло сърдце, обречени да служатъ на България и българския народъ**.

Осъзнатитѣ държавни интереси, а и разказитѣ на аварскитѣ пленници, описващи причинитѣ за гибельта на тѣхната държава, подтикватъ ханъ Крумъ да наложи законъвъ редъ въ България. Съ усета на далновиденъ държавникъ (за разлика отъ днешнитѣ български) той осъзнава, че за всички времена обществото ще се крепи и ще благоденства предъ всичко и само на единъ важенъ принципъ:

Създаването на най-добри закони и необходимитѣ гаранции за изпълнението имъ.

Законодателството на ханъ Крумъ е насочено въ защита собственостѣта отъ посегателства на крадци, клеветници, пияници, развратници и други, които рушатъ устоитѣ на обществото и държавата. Предъ тѣхъ – законитѣ – всички българи сж равни и отговарятъ еднакво за неизпълнението имъ. Ханъ-Крумовото законодателство бележи непознато до този моментъ покровителство на беднитѣ, та дори и на просяцитѣ. Добре обмисленитѣ и мотивирани закони, задължителни за изпълнение отъ всички и предвиждащи строги санкции за нарушителитѣ имъ, позволяватъ на ханъ Крумъ да обедини населѣващитѣ границитѣ на държавата ни прабългари и славѣни, да утвърди централизираната държавна властъ и да се прослави като мждъръ, справедливъ, великодушенъ владетелъ и воененъ стратегъ. На това се дължатъ успѣхитѣ му въ укрепване и разширяване на България, постигнала завидно вътрешно спокойствие и външно признание.

Крумъ Страшни съ своята царствена философия формулира законови принципи, като: **“Всѣки**

**Правосъдието е основа на държавитѣ.
Нека се подчиняваме на законитѣ, за да бждемъ свободни.**

Надписъ въ Сждебната палата
въ София

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Пануковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 56, брой 5

Книжка сто седемдесетъ и трета

Септември 2007

Българскиятъ националенъ фронтъ и предстоящитъ общински избори

Живѣемъ въ бурно, тревожно време, наследено отъ половинвѣковната тоталитарно-комунистическа властъ и програмирания отъ тѣхъ обърканъ миренъ преходъ отъ диктатура къмъ демокрация. Време, въ което бившитѣ комунисти (днесъ социалисти) станаха носители на демократични ценности, които довчера анатемосваха, и апологети на икономика, на която вещаеха краха съ изграждане на “зрѣлото комунистическо общество”. Българскиятъ народъ се стѣписа и онѣмя предъ това прераждане. Очакванията му за коренна промѣна въ формата и съдържанието на властовитѣ структури се оказаха заблуда и измама. Тази заблуда и измама бѣше подготвена дълго преди ноемврийскитѣ събития презъ 1989 г. отъ комунистическитѣ централи и тѣхнитѣ репресивни органи за запазване на политическия и икономическия кадрови активъ на партията отъ заслужено възмездие следъ пълния крахъ на комунизма, чието начало се виждаше.

При наличието на това прераждане и завземане на ключовитѣ позиции въ новата властъ отъ довчерашнитѣ диктатори, въ знакъ на протестъ народътъ се дистанцира отъ обществения животъ и еуфорията отъ първоначалния – следъ 10 ноември 1989 г. – възторгъ и желание за съпричастностъ прерасна въ мълчалива съпротива и недовѣрие къмъ отговорнитѣ институции на властта – парламентъ, министерски съветъ и сѣдебна властъ. Носителитѣ на права и задължения въ тѣзи институции – бивши комунисти и настоящи социалисти, по старъ навикъ, придобитъ въ периода на половинвѣковната имъ диктаторска властъ, останаха глухи и слѣпи къмъ това обществено недовѣрие. Съ нагла показностъ и находчивостъ тѣ използваха програмирания пороченъ преходъ за трансформиране (най-точната дума е кражба) на държавната собственостъ като цѣло въ частна, насочена (предадена) на преданитѣ на партията чедъ. За осѣществяване на тази целъ бѣше необходима трудно подвижна администрация, която по бюрократиченъ пѣтъ да спуска завеса предъ кражбитѣ. И тѣ я създадоха! Но тя

не остана длъжна – като се охранява със корупционни практики и обхваща всички звена на обществения живот, разраствайки се до степен да бж днесъ условието, безъ което не може да се осъществи нищо.

Срастването на властта с новитѣ, по този начинъ създадени икономически субекти, създаде предпоставки за бързъ растежъ на организираната престъпностъ въ областта на финансовия, индустриалния, производствения и разпредѣлителния капиталъ. Съ други думи тя обхваща цѣлия икономически животъ и тамъ, където аргументитѣ за разпредѣление и преразпредѣление на сферитѣ за влияние бѣха безсилни, куршумътъ имаше последната дума.

Ако къмъ това се прибави липсата на общественъ и личенъ моралъ и се обърнемъ съ лице къмъ всекидневието – лъжи, измами, убийства, гладъ и недоимъкъ за огромната частъ отъ населението и охолство за една малка частъ на имащитѣ властта и овладѣли бизнеса, безработицата, блудствата и другитѣ негативи и порядки, неприсъщи за нормалното обществено съществуване, кръгътъ на тревожното време се затваря.

Всѣки втори въпросъ между хората следъ поздрава е: Как живѣешъ? Свързвашъ ли двата края? Ще издържимъ ли? Накъде вървимъ подъ “вещото ръководство на любимата партия”, която и днесъ доминира въ властта и дава тонъ на живота? Въпроси, въпроси, въпроси, които се заглушаватъ отъ чалгата и безхабериято.

Такава е картината на днешната действителностъ и такава ще бжде дотогава, докогато се чувстваме безотговорни предъ правата, които ни осигурява демокрацията. Дотогава, докогато бѣгаме отъ оценка и преценка на собственото си поведение въ качеството си на върховенъ суверенъ, носителъ на цѣлата властъ като избирателъ. Народътъ съ право казва, че не е лудъ, който яде баницата, а този, който му я дава.

Нима нѣкой може да отрече вината ни по отношение избора на управляващитѣ ни днесъ партийни секретари, до болка познати ни отъ 45-годишното имъ комунистическо управление? Нима нѣкой ще отрече, че тѣ сж внедрени, не дори и законспирирани, въ структуритѣ на коалиционнитѣ на БСП партии НДСВ и ДПС – партньори въ властта? Кой може да постави подъ съмнение, че днесъ въ властта диригентската палка се държи отъ петия по редъ министъръ-председателъ на България – възпитаникъ, живѣлъ и отрасналъ въ Съветския съюзъ – една държава, за която България винаги е била интересъ за преходъ къмъ завоевания и експанзия, и то днесъ когато формално сме свободна отъ зависимостъ суверенна държава? Нима при избора на централни и най-вече мѣстни органи на властъ и управление не знаехме за кого гласуваме, на кого даваме правото отъ наше име и за наша смѣтка да се разпорежда съ живота, имота и честта ни? Какъ може да се отрече съ незнание, че тѣхната номинация на независимитѣ е партийна, т.е. по партийно взето решение? А кой не знае, че на партийния активъ въ центъра и по мѣста властта е политическо занятие, съ което комуниститѣ държатъ народа въ постопяненъ стресъ и безъ нея тя е празенъ пликъ безъ съдържание, размахванъ надъ главитѣ на наивници и лумпени, очакващи чрезъ нея реализация, която като обикновени граждани не могатъ да получатъ?

Тѣ, комуниститѣ, сж прави да консумиратъ властта въ всички направления и да нехаятъ за последствията, като казватъ: ...Народътъ ни избра!...

Въпросътъ днесъ, преди общинскитѣ избори, въ чии рѣще ще бжде мѣстната власть, получава още по-голѣмо значние съ огледъ членството ни въ Европейския съюзъ и разпредѣлението на отпусканитѣ отъ него средства по структурнитѣ и кохезионнитѣ фондове (устройствени и вътрешни), предназначени за подобряване на мѣстната инфраструктура и инвестиционна политика. Отъ правилното разпредѣление на тѣзи фондове до голѣма степенъ ще зависи и истинското прохождане на срѣдния и дребния бизнесъ и разкриването на нови работни мѣста. А правилното имъ разпредѣление за комуниститѣ, ако властта е въ тѣхни рѣще, означава съ тѣхъ да се разпореждатъ партийнитѣ комитети и общинската власть да изпълнява решенията имъ, като ги насочва знае се къмъ кого – къмъ партийнитѣ другари!

Затова идвацитѣ общински избори сериозно поставятъ предъ насъ въпроса за статуса (положението) на гражданитѣ днесъ и утре. Не е изключено отъ изхода на тѣзи избори да се зародятъ процеси, при които да се даде отново властта въ рѣцетѣ на комуниститѣ за още десетилѣтно управление или пъкъ за тѣхъ да се говори само въ минало време. **Всичко зависи само отъ насъ и нашата непоколебима воля за промѣна. За промѣна не десетоноемврийска отъ 1989 г., а за промѣна реална, такава, каквато българскиятъ народъ очакваше и желаше.**

Становището на Българския националенъ фронтъ, Инк., за процеситѣ, съплжтстващи времето до мѣстнитѣ избори, е ясно. Ние не казваме, че не ни занимава въпросътъ лѣво, центъръ, дѣсно ли е заела определена политическа сила. Но тази класификация е толкова относителна, че чрезъ нея въ никакъвъ случай не може да се положи ясна разделителна линия между тѣхъ, защото и въ тритѣ за послания къмъ гражданитѣ на въоръжение се използватъ взаимно допълващи се аргументи, украсени съ партиенъ привкусъ. Употребата въ всѣкидневния диалогъ между партии и граждани понятия, като собственост, начинъ на производство и разпредѣление на обществения продуктъ, свобода на икономическитѣ процеси, демокрация и заклинания въ нейно име, означаватъ мѣсто въ тризначieto, но не и поведение.

Затова БНФ призовава къмъ **обединение** на всички демократични политически и граждански сили, независимо отъ заеманото отъ тѣхъ мѣсто – лѣво, дѣсно, центъръ, които сж били принудени да търпятъ диктата на “партийнитѣ секретари” – елита на комунистическата партия. Апелира и къмъ тѣзи по-млади, които презъ последнитѣ години сж възрастово и политически израснали и сж прозрѣли истината за комунизма и комунистическата власть да участватъ въ изборитѣ общо, единни въ желанието си да отстранятъ отъ властта комунистическата върхушка за днесъ и утре.

Това не може да стане, ако се поддадемъ на комунистическата агитация за безразличие къмъ изборитѣ, съ което въпрѣки желанието си ще съдействаме твърдото партийно ядро да определи кой ще бжде носителъ на мѣстната власть. Трѣбва съ съзнанието на отговорностъ всички да се явимъ масово предъ изборителнитѣ урни и съ бюлетината да заявимъ –

Не на комунизма!

БОРБА

**На 28 августъ се навършватъ 64 години отъ смъртъта на
Царя Обединителъ Борисъ III.
Поклонъ предъ паметъта му!**

БНФ, Инк.

Истината, само истината и цѣлата истина!

Останаха въ далечното минало, първите седем години от живота на нѣкои, днесъ на срѣдна възраст, от телевизонните водещи се губят въ мъглата на времето. Ако обаче сѣдимъ по проявите имъ сега, безспорно още от първата ефирна среща съ тяхъ ще разберем, че имъ липсватъ. И то не за друго, а защото самооценката имъ като личности и възможностите имъ като обективност, толерантност, възискателност къмъ поведението, отношение къмъ истината и лъжата, къмъ клеветата и най-накрая къмъ криворазбраната журналистическа свобода сѣ съвсемъ повърхностни. Това говори, че още въ онова далечно време на първите житейски седем години е пропусната възможността представата за тези качества да бѣде закодирана въ съзнанието имъ. Напълно естествено е този пропускъ по-късно да е ималъ определящъ ефектъ и за коефициента на интелигентността имъ.

Тукъ бихме искали да нахвърлимъ мисли по въпроса за истината и лъжата като константни величини въ оборота на медиите, респективно въ оборота на телевизионните водещи.

Да отдели истината от лъжата за единъ човекъ, за когото първите седем години от живота не сѣ загубени, и най-вече за телевизионенъ водещъ, който от тяхъ или точно благодарение на тяхъ е придобилъ високъ коефициентъ на интелигентност, нѣма да бѣде никакъ трудно. Но за другъ, при когото този коефициентъ клони къмъ най-ниската възможна граница, е необходима поне една опорна точка, да речемъ езиково възпитание, за да не изпада въ безтегловност. Ако и тя въ момента или въобщо липсва, от професионална гледна точка е задължително водещиятъ да се обърне къмъ етичния кодексъ на българските медици, от който да се поучи на онова, което животътъ не му е далъ.

А тамъ се казва:

– **че медиите ще предоставятъ на обществото точна и проверена информация (1.1.1);**

– **че ясно ще разграничаватъ фактите от коментарите и предположенията (1.1.4);**

– **че ще се стремятъ да проверяватъ информацията преди нейното публикуване (1.3.1).**

При съблюдаване на тези етични норми на поведение всѣка дума, излязла от устата на водещия, ще бѣде съ тежестта на фактологичната обосновка на една истина, на една еднолика истина, **защото истината има само едно лице и то е истинското.**

Като си позволяваме да напомнимъ това, съвсемъ не искаме да се приеме като менторство. За това си има хора. Както има и за разпространители на лъжи и клевети, за които времето не е определило почивенъ денъ.

За да има **истината** едно лице и то да бѣде истинското, тя трябва да бѣде проверена и доказана, изключваща манипулации и съмнения. Затова, когато нѣкои предположения и коментари се представятъ от телевизионния водещъ като факти, непосредствено свързани съ истината, а се доказватъ съ “предполагамъ”, “чухъ”, “говори се”, “може би”, “по мое мнение” и други подобни, тя вече губи качеството си на истина и съ недоказаността си се превръща въ неистина, на която най-точното име е лъжа. Съ това тя рефлектира върху водещия като разпространител на лъжи и лъжецъ и върху самата медия като публиченъ домъ, въ който срещу заплащане всѣки може да получи нѣкакво удовлетворяващо го словесно удоволствие.

На 22 юли т.г. по телевизия СКАТ бѣ излъчено въ предаването “Безкомпромисно” (водещъ Георги Жековъ) интервю съ г-ръ Павелъ Бѣчваровъ. Въ нѣго подѣ заглавие “Българскиятъ националенъ фронтъ – сѣдалище на комунистически агенти” – бѣ разисквана една написана отъ Бѣчваровъ книга. Както четемъ въ вводната страница на книгата, тя е осъществена съ съдействието на министѣра на вътрешнитѣ работи и “подпредседателъ” на БСП – Руменъ Петковъ, и други дългогодишни служители на МВР.

Не е за учудване, че книгата съдърѣа лъжи и клевети, за които не сѣ представени каквито и да било доказателства, щомъ за източници се посочватъ ортодоксални комунисти.

На автора на книгата е потърсена сѣдебна отговорностъ предѣ Софийския градски съдъ за тѣзи публикувани и ефирно разпространявани клевети, лъжи и измислици.

Българскиятъ националенъ фронтъ отъ 1947 г. насамъ води наистина безкомпромисна война срещу комунизма, за което свидетелстватъ стотици издания на сп. “Борба”.

Тѣзи, които днесъ назоваватъ предаването си “Безкомпромисно” или не сѣ били родени по това време, или сѣ били едва прохождащи. Когато тѣ въ своитѣ предавания даватъ думата на автори, осъществяващи книгитѣ си съ помощта на министѣра на вътрешнитѣ работи и въ сѣщото време злословятъ по адресъ на изтъкнати борци срещу комунизма, ние се запитваме отъ глупостъ ли се върши това, или има други причини.

По този поводъ бѣ изпратено писмо до телевизия СКАТ – “Безкомпромисно” съ водещъ Г. Жековъ (право на отговоръ), то да бѣде прочетено въ едно отъ тѣхнитѣ следващи предавания. До отпечатването на настоящия брой на сп. “Борба” това не бѣше направено. Ако телевизия СКАТ служи на добре известнитѣ демократични принципи за гласностъ и истинностъ, очакваме писмото да бѣде прочетено. Въ противенъ случай смѣтаме, че може би несъзнателно, те обслужватъ партията, противъ която говорятъ.

Секретариатъ на БНФ

Наблюдател

Създаване на червената олигархия в периода на прехода

Вътрешнопартийниятъ преврат в БКП на 10 ноември 1989 г. отвори нова страница в българския политически живот. За пореден път БКП показа с действията си, че стратегите ѝ детайлно са обмислили поведението ѝ на действия при кризисната ситуация, която се задаваше, след като комунизмът се разпадна под ударите на световната демокрация. За мнозина тогава това беше крайт и радостниятъ възглас “Комунизмът си отива” не слизаше от устата им. На практика обаче след тази дата нито за моментъ той, комунизмът, не показва признаци нито че е разколебан за участие в

бъдещите управления на България, нито че има намерение да отстъпи от позициите си, нито че си отива. Напротив, 17-те преходни години доказаха, че той е тук и че ще продължи да бѣде, като най-дейно и решаващо ще участва в управлението на страната.

Какво очакваше народътъ след ноемврийските събития от 1989 година? Може би нищо повече от това да бѣде разобличена кървавата, терористична комунистическа полувековна диктатура и да бѣде установен демократичен ред в държавата и обществото. Спазвайки законите и моралния кодекс

на демокрацията, всеки да може свободно да изявява своята воля, без с това да накърнява интересите на останалите участници в обществения живот. Да бъде разградена създадената номенклатурна машина за административно и полицейско потискане. Да бъде прерязана връзката между партийната и държавната икономическа власт. Да бъдат наказани съгласно действащите закони всички, които са ги нарушили, превишавайки служебните си задължения и служещи си с непозволени репресивни средства. Прости и ясни искания, изпълнението на които ще открият пътя за контрол на гражданското общество над управлението в държавната администрация и икономиката и ликвидирането на зловещата машина за терор – Държавна сигурност.

Седемнадесет години след това. Годината е 2007-а.

Още на 11 ноември 1989 г. властващите комунисти дадоха да се разбере от всички, че за тях очакванията на народа са сън в късноесенна нощ, който още със събуждането трябва да бъде забравен. Още тогава те също показаха, че за тях свободата носи образа на разноликия Янус и е неостойностено понятие, което може да бъде манипулирано и изменено съобразно изискванията и нуждите на момента. Вместо премахване на оковите на диктатурата в отношенията властимащи-народ и отстраняването на комунистическите кадри от управленските звена и икономическите образувания, пълното ликвидиране на органите на политическото насилие – Държавна сигурност, и наказване на нарушилите закона нейни служители, упражнявайки репресии и терор на гражданите, комунистите демонстрираха точно обратното. Чрез подставени (“дисиденти”) лица те отстраниха от тръгналия към подстъпите на властта народ, имащ решимостта да осъществи промяната, с което си осигуриха не краткотрайно, а дълготрайно надмощие във властта и фактически осуетиха всякаква очаквана от народа промяна. За това допринесе твърде много

съгласуваната с комунистическото политбюро и изведена на показ т.нар. дисидентска опозиция, която прегради окончателно пътя на изстрадалия народ в исканията му за промяна в желаната от него посока. Откри се възможност под патронажа на партията хазната да доотвори сейфове те си за ползване от органите на Държавна сигурност (още отпреди 10 ноември 1989 г.), които ги бяха вече полуизпразнили и станали истинските ковчежници на българската икономика и цялата политическа власт.

В резултат на тази политика на Българската комунистическа партия, по тактически съображения преименувана в Българска социалистическа партия, днес България е единствената страна в бившия европейски комунистически блок, която най-силно се тресе от бюрокрация, корупция и организирана престъпност. Последната непосредствено направлявана от твърдата ръка на официално разпуснатата, но реално действаща Държавна сигурност. Обществена тайна е, че предоставената от комунистите/социалисти (БСП) възможност Държавна сигурност (ДС) да съсредоточи в ръцете си огромна финансова мощ я направи пряк разпоредител с властта. Още по-малка обществена тайна е, че в България политиката е най-доходоносния начин за натрупване на капитали. Това е не само видимо, но и осезаемо, защото в България не е възможен какъвто и да е бизнес, без поддръжката на политическите. Който е на власт, който държи юздите на властта, в неговите ръце е възможността да изгради около себе си икономическо обкръжение не само с политически протекции, а и с политически рекет (заплахи, изнудвания, компромати). Имайки предвид тези възможности, много политици стоят във властта само защото това е най-добре работещата симбиоза (власт-икономика), която капитализира без оглед интересите на страната всичко, от което може да се печели. Във възможностите за извличане на най-големи печалби в капиталовата игра се

включват еврофондове, управленски структури, протекционизъм и лобизъм на местни партийни и верни на тях кадри, за да се достигне максимумът – изсмукване на всичко, което носи пари. Фактическото състояние на живота в България показва, че властта е в ръцете на червената номенклатура, а икономиката в основната си част се ръководи от гарговете на властта, бившата ДС. Ако трябва всичко това да бъде изразено с една дума, то тя без съмнение ще бъде **олигархия**. А когато е и едноцветна, без колебание можем да я класифицираме като **червена олигархия**. Но и всред нея нещата не са спокойни. Там се води истинска война за оцеляване и надмощие, което в не редки случаи се решава с куршум.

На какво са жертва Андрей Луканов, Илия Павлов, Георги Илиев, Емил Кюлев, малкият и големият Фатик (известни оръжейни босове), Поли Пантев, Костагин Димитров – Самоковец, Иван Тодоров – Доктора, и още десетки, все свързани с органите за сигурност на комунистическата власт и разпоредители с милиони под опека на партията майка. Тази вътрешна “чистка” не е извън правилата на играта. Всички участници в нея са запознати с тях и когато те не се изпълняват или нарушават, никой не може да разчита на пощада. Затова и никой няма да чуе, че извършителите на някой от емблематичните разстрели е разкрит. А разкриването на такъв означава и разкриването на поръчителя, стоящ някъде нависоко в олигархичната стълбичка. Това означава изваждането на светло (от което никой олигарх няма интерес) на продажбата на терени за застрояване, покупко-продажбата на имоти на цена, галеч не само по-ниска от пазарната, но и на фактическата, приватизиране на основни клонове от икономиката и комуникациите, вноса и износа на машини и съоръжения за водещи отрасли и групи. Може би не е необходимо, но тук ще споменем БТК, която преди години беше продадена за около 200 и малко повече милиони, а днес тогавашни-

ят купувач за продажбата на част от нея обявява първоначална продажба цена от над милиард. Прост механизъм за сделки, направо наречени кражби. А “Булгартабак” защо още не е продаден? Защото олигарсите още не са се споразумели не от коя продажба ще спечели държавата, а коя продажба на кого ще напълни джоба. Да не повдигаме тук въпроса, а и не е мястото, за държавния резерв, хазната, фонд “Земедели” и още апетитни ханки, за които стои законът ОМЕРТА (мълчи, за да живееш), а от друга – властвай, за да печелиш. Всичко това е в полувидимата страна на айсберга. За това, което е в невидимата, можем само да гадаем. А невидимата е мястото, от което олигарсите спускат във видимата предпоставките на хаоса, без който те не могат да съществуват.

Световният опит е доказал, че бюрокрацията, корупционните практики, организираната престъпност и мафията под крилото на олигарсите могат да бъдат успешно преборени, когато се прекъсне възможността за картелирането на мафията с властта. В САЩ мафията е била победена със стриктно спазване на законността и разбиване на връзката ѝ с високите ѝ етажи.

У нас темата е на дневен ред! Тя трябва да бъде решена. Никой откън няма да дойде и да я реши. Ние сме тези, които ще я решат, защото в нашите ръце е възможността – правото на избор да изберем хората, най-подходящи за тази цел.

Речник на чуждите думи в българския език (Издателство на БАН, 1992 г.)

Стр. 592:

Олигархия – 1. В робовладелския държавен строй – форма на управление, при което властта е в ръцете на малцинство от аристократи и богаташи. 2. Власт на експлоататорско малцинство, която почива на *подкупи и насиллие* (курс. наш).

Олигарх – член на експлоататорско малцинство, което управлява, като си служи с *подкупи и насиллие* (курс. наш).

Вчера и днес

Засега те са само пет!

Кои?

Съветските граждани – министър-председатели на жална България

Ясно е, че става дума за съветски граждани, които са били (б.р. – дано да са последни) министър-председатели на България.

Списъкът започва с небезизвестния комунист терорист

Георгий Михайлович Димитров, който след 9 септември 1944 г. по нареждане от Москва се завърна в България и чрез фалшифицирани избори за народни представители и групи машинации беше поставен на министър-председателското кресло. Известни са неговите зулуми, отмъстителност и поклонничество пред “бащата на народите” Сталин. Под негов натиск чрез така наречения народен съд беше избит елитът на България, което се предхождаше от съдебен произвол – московски азиатски тип. Днес, въпреки че все още се уточнява броят на жертвите, приблизителният брой им вече се знае и е време той да бъде официално оповестен и убийщите – заклеямени на стената на позора, която предлагаме да бъде изградена на видно място. Може би най-подходящо е до братската могила или до “паметника на шмайзера”, както казват софиянци на паметника на съветската армия. Никои народ по света не би търпял паметник на своите окупатори и поробители, освен българският.

“Стани, стани, юнак балкански, от сън дълбок се събуди!”

След този верен на Кремъл герой на министър-председателското кресло седна

Вълко Червенков. Известни са неговите “гобрини” като главорез, или по-точно поощряващ лумпените да разчистват терена за изграждане на съветска република България. От тази негова дейност не само обикновеният български гражданин беше

потресен, но и неговите партийни другари, които не виждаха защо трябва да го издигат в култ, след като неговото управление не се отличава с нищо, което би послужило на следващите след него за пример или за прогължаване на “народополезната му дейност”. По комунистически беше свален от власт, заточен в къща на края на София, оплют и низвергнат.

След него пак съветски гражданин го наследи на министър-председателския стол – другарят

Гриша Филипov. Прегърнал за своя родина Съветския съюз, той смяташе, че е командирован в България временно, затова и в престоя си не се постара поне да се научи да говори правилно български.

Четвъртият съветски гражданин, отраснал и възпитан под звездите на Кремъл, е

Андрей Карлович Луканов. За него съветската политическа власт не беше в приоритетите, затова още от първия ден на управлението си се насочи да изгражда икономическа империя, без да осъзнава, че там терените са заети и разпределени, и беше отстранен с кушум.

Така се стигна до наши дни, за да се открие място на играещия си зад Кремълските стени Серьожа, син на известния болшевик от български произход Дмитрий Станишев –

Дмитриевич Сергей Станишев. Скоро чух, че се разпространява за престижност, че бил роднина на убития от народния съд и светило в медицината, известния със световна слава хирург проф. Станишев. Родът на проф. Станишев, доколкото ми е известно, е от Кукуш – Македония, и няма

нищо общо с този от Херсов – Украйна в СССР. Учи се момчето от батковците в коалицията, но е паленце още и преди да му заякнат крилцата, вече има “свише” партийно негодуване срещу него.

Едва ли има на планетата Земя друга гържава, на която гражданите биха търпели министър-председатели, наложени им от чужда страна, и то от страна, която президентът на САЩ Роналд Рейгън нарече “Империя на злото”. Как той, петият, дойде на власт е известно. Как стана министър-председател – също. А така също и как на пасива на този човек тежат престъпността, корупцията, бедността, образуванията от мафиотски тип, немоцта на съдебната система, трагедията на един народ и още, и още. Ще каже някой, че Сергей Дмитриевич Станишев е подписал документите за присъединяване на България към Европейския

съюз през януари тази година и това е гостатъчно, за да избледнеят негативите от коалиционното управление, на което той е доайен. Това ще бъде поредната грешка, ако се приеме, защото слагането на подписа беше предшествано от огромна дейност на министър-председателя на предшестващото неговото правителство Симеон Сакскобургготски, на неговия междуанроген авторитет, известност и популярност.

Ако към петимата чужди граждани – министър-председатели на България, българският народ чрез изборната си бюлетина не допусне да бъдат прибавени още, ще означава, че той се е отърсил от чуждестранната зависимост в управлението и е взел най-послед съдбините си в свои ръце.

Не съм пророк, но, гай Боже, да съм прав.

Николай Начев, София

Минало и настояще

Огромни поражения бяха нанесени от комунистическия режим, дошъл на власт на 9 септември 1944 г. в България благодарение не на “славното партизанско движение”, състоящо се от малоброен състав лумпени, а от “безкористната помощ” на една страна, наречена Съюз на съветските социалистически републики, с която за момента, за който говоря, сме поддържали редовни дипломатически отношения и която пренебрегна дипломатическия протокол, прегази гържавните граници на суверенна България и установи в нея окупационен режим. Няма област от нашия политически, стопански и обществен живот, която да не беше засегната от злобредното влияние на комунизма. Тази напасть датира още от момента, когато в Царство България започнаха да се прокрадват налудничавите комунистически идеи, прокарвани от Димитър Благоев – първоначално анархист, а впоследствие

социалист, и от негови последователи като Георги Димитров, Васил Коларов, Георги Кирков и още неколцина. След опита за сваляне на законно установения режим у нас през 1923 г. чрез т.нар. септемврийско въстание и след като този опит претърпя пълен провал, ръководителите му – Георги Димитров, Васил Коларов и бангата, намериха за благоразумно да избягат от страната и да оставят наивниците, които вкараха в тази братоубийствена схватка, да отговарят пред властта. За известен период от време след това комунистическата партия и нейните верни чеда, останали в страната, минаха в нелегалност, т.е. те се изпокриха, за да се появят малко по-късно на политическата сцена. Инструкциите, средствата и всичко останало, за да водят борба, идваха от Москва. Важното беше да се приобщи и Царство България към

световния комунизъм, което те виждаха в сънищата си.

Българската полиция последователно поведе упорита борба срещу тях. С всеки изминал ден след започването на войната между Германия и СССР комунистите, ръководени от техния вожд и учител – съветския гражданин Георги Михайлович Димитров, и неговата клика, намираща се в Москва, започнаха да се готвят за терористични действия срещу държавата. Повъзрастното поколение си спомня техните прояви по това време, а не е излишно и да се преповторят, като: саботажи, убийства на кметове, взривяване на жп линии и всички други зулуми, които може да роди комунистическият мозък. Създаде се и “партизанско движение”, първоначално от няколко лумпени, неуспели в живота поради тяхната некадърност и мързел с честен труд да изкарват прехраната на семействата си и избягаха по родните балкани. Статистиката в тази посока е неумолима. Тя сочи, че първоначално са били колкото са пръстите на двете ръце, но с различни средства и с помощта на дошли отвън терористи това движение се разрасна, за да стигне към 1944 г. не повече от 2000-3000 души. И те никога не биха могли да свалят законно установената власт в Царство България, ако световните събития, като загубата на войната от страна на Германия, не им помогна и най-вече обявяването на война от страна на СССР на Царство България и влизането в страната ни на съветската армия. Оттук нататък до 1989 г. комунистическият терор, който се програмираше от СССР, започна да вилнее. Най-напред без съд и присъда бяха избити невинни граждани по градове и села, за да може слезлите лумпени от баурите да ограбят както движимото, така и недвижимото имущество на убитите. За да се узакони тази вандалщина, се създаде т.нар. народен съд, който погуби елита на нацията ни под предлог, че тези хора са фашисти и са въвлекли България във Втората световна война. Последваха

редица закони, с които се отнеха фабрики, предприятия и други стопански обекти, като на директорските столове седнаха неграмотни и алчни за пари хора. Знаем какви поражения нанесоха тези, бих ги нарекъл бездарници, но верни синове и дъщери на “славната” комунистическа партия. Освен това измисляха се най-страшни и разнообразни средства за унищожаване докрай на българския дух и физическо ликвидиране на другомислещите хора. Да си спомним за лагерите, политическите процеси, като не трябва да се подмине и процесът на Трайчо Костов и “неговата банда”, които след 9 септември 1944 г. по нареждане от Москва и на съветския гражданин Георги Михайлович Димитров пристъпи към безсъдебна разправа с т.нар. монархофашисти. Но битката между него и Георги Димитров – кой да води бащина дружина, беше загубена от Трайчо Костов и той със скалъпен процес беше ликвидиран. Пътят на дошлите от Съветския съюз българи емигранти беше разчистен и открит, за да могат да приложат това, което са научили там. Но тези вандали забравиха историческата истина, че гневът и ропотът на един народ, който имаше историческо съществуване, не можеше да бъде задушаван, сплашен или победен от своите тиранни. Защото народът винаги е побеждавал. Несъмнено е, че и международната обстановка помогна да е сложи край на комунистическата тиранния, като през 1989 г. “човекът от народа” Тодор Живков беше свален от своите съпартийци. И това стана не поради факта, че трябваше да се поеме нов курс, а поради това, че те се опасяваха и страхуваха да не ги постигне възмездие за всичко, което в продължение на години са вършили – грабежи, убийства, охолол живот, разходки по чужбина и т.н. Дали в случая не трябва да се спомене и това, че едно непредвидено събитие за СССР и целия социалистически лагер – събарянето на Берлинската стена, не откри пътя за един повратим процес – оцеляване и връщане на комунизма във всички тези

страни, е все още дискуссионен въпрос. Но и в СССР по това време имаше мислещи хора и виждайки, че комунистическите идеи са химера, която никога не може да възтържествува, дадох сигнал за обрат.

Тук трябва да се изтъкне и ролята в тази посока, която изигра Горбачов. Кошерът беше отворен и немислимо беше да се приберат пчелите, които изхвърчаха от него. Но комунизмът е безгръбначен и лесно се приспособява към събитията в момента. Чрез различни ходове СССР и бившите социалистически държави внедриха и инструментариум под прикритието на демокрацията – как отново да властват. Пресен пример за това са отцепилите се от него съветски републики, създаването в страните от бившия социалистически лагер на партии и движения с “демократичен характер и политика”, в които бяха внедрени изпитани комунистически функционери и не след дълго нещата вместо да вървят напред по пътя на демокрацията, се обърнаха на сто и осемдесет градуса назад.

За нашата действителност това беше създаденият Съюз на демократичните сили, в който първоначално влязоха “огорчени и разочаровани чеда на БКП”, които постепенно го овладяха и вместо да се сложи ред и законност така, както повелява демокрацията, те отпуснаха края на престъпността, прането на пари, убийствата и на всичко онова, което се съдържа в арсенала им, с цел да бъде колкото се може повече насаждан страх и безверие у хората и разочарование от “настъпилата демокрация”. Разбира се, в тази посока всекидневно чрез средствата за масова информация – вестници, радио, телевизия, чрез интервюта и какво ли още не се проповядва освен да се хули западът и сочи, че демокрацията е нещо лошо. Няма да спомена имената на наши политолози, социолози и други от бранша, които завоалирано или в директен текст говорят за това. И особено много се акцентира за неправилната политика, която води президентът Буш и някои от неговите колеги от западните

страни, имайки и посочвайки в тази посока войната в Ирак, Афганистан и другаде по света. Разбира се, това са приказки и мисли на хора, които са с друго мислене и срещу добри хонорари могат да изкарат и дявола по-бял от ангелите. Но това си остава за тяхна сметка. В подтекст може да се каже и разбира, че сега и Европейският съюз ни пречи, за да се развиваме, както трябва.

Все ни правят забележки, все изискват от нас неща, които ние отдавна сме оправили, с една дума, пак вървим по стария път. Това не е мое заключение и извод, а на отговорни хора от Европейския съюз. И ако Негово величество цар Симеон Втори направи толкова много и прави, за да утвърди името на България в Европейския съюз, НАТО и други световни организации, то една банда се е впримчила в края на колата и всячески се стреми да я спре или върне в старото ѝ русло. Но вече няма наивници и както беше заглавието на един съветски филм – “Москва не вярва на сълзи”, перифразирано ще звучи така: “Европейският съюз не вярва на приказките на Дмитриевич Сергей Станишев, Георги Първанов, Пирински и други, които със сетни сили правят опит отново и отново тяхната любима партия БКП, сега БСП, пак да поведе хората. Само че този път стъпките им в това хоро не ще ги изведат до онзи край, за който те мечтаят и бленуват. Но за да стане това, всички ние, измамени от тях, този път чрез нашата бюлетина трябва да им покажем, че веднъж завинаги ние искаме и настояваме да скъсаме каквито и да било отношения с тях. В България има можещи, знаещи, почтени, родолюбиви и некорумпирани личности, които могат да поведат страната ни към спасителния бряг. Не сторим ли това никому не можем да се сърдим и ще трябва да сърбаме това, което сме си надробили в комунистическата чорба.

*Николай Георгиев,
София*

Последните думи на Трайчо Костов: “Умирам невинен! Аз умирам невинен!”

Главният прокурор на Народната република България Димитър Георгиев бойкотира процеса, отказва да поддържа обвинението, не се весва в съдебната зала... Кое то му струва “неочаквано разболяване”, “продължително боледуване” и на практика домашен арест.

Димитър Георгиев е участник в Септемврийското въстание през 1923 г., емигрант в СССР, живее в Москва в общежитието на Коминтерна, апартамент до апартамент с Васил Коларов.

Разказва Димитър Георгиев:

Като главен прокурор на републиката много добре знаех, че ще трябва да присъствам на екзекуцията на Трайчо Костов. Не можех да напусна столицата, без да информирам когото трябва за това, а не исках да гледам как ще убият заместник генералния секретар на партията... Реших все пак да изчезна, да се потуля някъде и да не отида в затвора, където късно вечерта всичко трябваше да свърши. Тогава взех два билета за театър, поканих един от моите най-близки колеги, също прокурор като мен, и буквално се скрих в театралния салон. Не помня какво гледахме, не бях на себе си от гняв и безпомощност. По едно време, както си върви представлението, лампите почнаха една по една да светват. Веднага разбрах, че са разбрали къде съм и ме търсят. Часът на екзекуцията приближаваше. Сkochих и те ме видяха, дойдоха при мен и пред всички ме поканиха да ги последвам. Отговорих им през зъби, че съм главният прокурор на републиката и никой няма право да ми заповядва какво да правя. И само аз си определям поведението. Седнах да доизгледам спектакъла.

Разбира се, отвън ме чакаха. Предложиха ми да вляза в тяхната кола, но аз отка-

зах и се качих в моята. Оттам – вбесен до немай къде – отидох направо при Коларов. Бяхме приятели още от Москва, където живеехме врата до врата. И често си ходехме на гости. През 1949 г. Коларов живееше в двореца на княгиня Евдокия, до Цариградско шосе, близо до края на Борисовата градина. Колегата ме изчака в колата, а аз се качих при Коларов. Знаех, че той стои на гръното на процеса. Казах му, че не искам да гледам как убиват човек като Трайчо, а той ме погледна и само рече: “Иди и чуи последните му думи!” Друго нищо не продума, изслуша пледоарията ми и ми обърна гръб.

Вече нямаше как да не отида. И отидох в Централния затвор. Беше 17 декември 1949 г. Полунощ. Още не му бяха вързали очите и Трайчо Костов извика: “Умирам невинен! Аз умирам невинен!”

Екзекуторите от наказателния взвод се втурнаха към него и го наръгаха на щиковеите си. И го издигнаха във въздуха, както с вила се вдига слама... Не можех повече да гледам и избягах навън. Така пред очите ми умря заместник генералният секретар на Българската комунистическа партия!

Върнах се развълнуван и потресен вкъщи, не мигнах цяла нощ и много нощи след това съм не ме хващаше. Не само от видяното, а от преживяното като неправда. Закъсах с нервите, психически рухнах. Моите стари другари използваша заболяването ми и ме обявиха за неизлечимо болен. Затвориха ме вкъщи и никого не допускаха при мен. Ето, дори приятел като Владимир Поптомов, дето живее на две крачки от къщи, в апартамента на проф. Стефан Баламезов, и той не смее да ме види...

През Петър Янов по повод съдебния процес през 1949 г. проф. Всеволод Николаев

твърди, че процесът не е заради самия Костов, а заради (внимание!) Георги Димитров. Той беше убеден, че не е възможно Костов, който всеки ден докладва на Димитров по специална телефонна линия за работата на народния съд, да не се е консултирал с вожда и учителя за цените на стоките, които България ще продава на Съветския съюз. Абсурдно е той да е имал самостоятелна икономическа линия. Нали съветските хора, които са в страната, първи щяха да е плачат и службите щяха да скочат. Този факт караше професора да твърди, че процесът е чисто сталински, по външен вид подготвен по всички правни правила...

Според проф. Николаев Сталин е натоварил Георги Димитров да укроти Тито, да му внуши да не цени комунистическото движение, да го върне в лагера на Коминтерна, който е под командването на другарите от Съветския съюз.

Димитров е много задължен на Сталин а избавлението си от Лайпцигския процес. И се чува как да му се отблагодари. До начало-

то на войната не успява да намери истински повод, а и Сталин не е искал до този момент от него нищо специално. С Тито обаче удря на камък... Явно западните гържави му дават рамо. Сталин е недоволен.

Тогава в тези опити се включва и Трайчо Костов. Превръща се направо в совалка. Контактува с Милован Джилас от югославска страна. Но отношенията не мръдват нито сантиметър в положителна посока.

Следват заплахи от съветска страна. Това още повече влошава нещата...

Тогава за назидание пламва процесът срещу Трайчо Костов и групата му, който Сталинз амисля като част от цяла поредица от смени на непослушковици. Костов го съдят и за укрити цени, но за какво махат по същия начин в Унгария Ласло Райк; в Румъния – Петър Гроза; в Албания – Кочи Джозе; в Чехия – Масарик. И така нататък.

Откъс от документалната книга на Петър Янов "Трайчо Костов и Никола Гешев: съдебните процеси през 1942 и 1949 г."

Истината

Извлечение от присъдата

София, 14 декември 1949 г.

В името на народа

Върховният съд на Народна република България, трето наказателно отделение, в съдебно заседание на 7, 8, 9, 10, 11, 12 и 13 декември, хиляда деветстотин четиридесет и девета година, в състав:

Председател: Борис Лозанов; членове: Найден Райчев, Димитър Спасов; съдебни заседатели: Драгой Кожжейков, Стоян Н. Попов, Илия Игнатов, Васил Михайлов, при секретариат Иван Стоилов и в присъствието на прокурорите от Главна прокуратура: Владимир Димчев и Тодор Цаков, след като изслуша доложеното от председателя Борис Лозанов НОХ дело № 1891 по описа за 1949 година

Присъди

... На Трайчо Костов Джунев смърт с лишаване от права по чл. 30 от НЗ завинаги, глоба 1,000,000 лева, която при неплащане заменява с една година тъмничен затвор, и конфискация на цялото му имущество. ...

Присъдата не подлежи на обжалване.

Председател: (п) Б. Лозанов

Членове: (п) Н. Райчев, (п) Д. Спасов

Съдебни заседатели: (п) Д. Кожжейков, (п) Ст. Н. Попов,

(п) Ил. Игнатов, (п) В. Михайлов

КОМЕНТАР

След като главорезът Трайчо Костов Джунев изби чрез т.нар. народен съд елита на българската нация, а да е прикрие неговото участие в тази вакханалия ведно с Вожда и учителя и международен терорист Георги Михайлович Димитров – съветски гражданин, му намериха цаката и го утрепаха.

Една мъдра поговорка гласи: “Който нож вади, от нож умира.” И този случай е такъв. Бил е намушкан още жив с щиковеите на екзекуторите. Това ги очаква всички онези, които са пролели и проливат невинна човешка българска кръв. И интересното е, че т.нар. фашистки съд, гледайки делото срещу членовете на ЦК през 1942 г., остава живи с доживотни присъди Трайчо Костов Джунев и неговия ортак Иван Масларов, а защо са били оставени живи: под предлог, че били с изключително лошо здравословно състояние и тежко семейно положение. А останалите осъдени и екзекутирани са били в “прекрасно здравословно състояние и семействата им са плували в охолство и сладък живот”. Но коя е истинската причина нека всеки сам за себе си да осмисли. Всички други коментари за тези двамата, останали живи, са излишни.

Актуално

Важно за притежателите на жилищни компенсаторни инструменти

Списание “Борба” – издание на Централния управителен съвет на Българския национален фронт, Инк., остава верен и последователен да информира пръв и своевременно своите последователи и приятели в България и извън нея за жизнено важни финансови въпроси, които са от изключително значение за тях. След почти едногодишно забавяне Министерският съвет в лицето на председателя му Сергей Станишев намери време да изработи Наредба за прилагане на чл. 7, ал. 3 от Закона за възстановяване на собствеността върху одържавени недвижими имоти. Тя е публикувана в бр. 37 от 2007 г. на “Държавен вестник”. Като приложение към нея е публикуван и “Примерен образец-искане”, който всеки имащ от тези жилищни компенсаторни инструменти (ЖКИ) трябва, след като набави посочените в този образец документи, да ги представи в Министерството на финансите. Тук е мястото да се отбележи и дебело да се подчертае, че всички те трябва да бъдат налице и представени в Министерството на финансите, защото при пропускане на някои от тях започва една безкрайна писмена връзка между МФ и молителя. Ето защо както самата наредба, така и “искането” трябва най-внимателно не само да се прочетат, но да се разберат и правилно попълнят последното. Важно за случая е и това, че някои

притежатели на ЖКИ съгласно тогавашната нормативна уредба ги депозираха в лицензирани брокерски къщи, които движеха тези въпроси, и те само имаха право да кореспондират с държавата за изплащане на равностойността им. От новата нормативна разпоредба става ясно, че тази практика отпада и че сега взаимоотношенията ще се реализират от правноносителя на горните и Министерството на финансите. Ето защо при това положение собствениците на ЖКИ трябва незабавно да се обръщат към брокерската къща, с която са сключили договор, и да поискат **да им бъдат върнати**: Временното удостоверение (оригинал), издадено от Областната управа, и документ по този въпрос, които са получили от централния депозитар. И след като набавят и останалото, което се иска, да се обърнат към Министерството на финансите.

Но за да няма разтакаване и забава при уреждането на този въпрос, пак ще се подчертае, че **всеки правоимащ трябва предварително да се запознае с горния подзаконов нормативен акт**.

Н. Начев, адвокат

Социалистите уредиха

“червените реститути”

Бивши активисти на БКП и ОФ ще получат евтини апартаменти или ще осребрят компенсаторки по номинал

Цветелина Соколова

След многогодишни усилия БСП най-сетне успя да уреди “червените реститути” да осребрят бързо компенсаторките си. Според наредба, публикувана в Държавен вестник, гражданите, останали без жилища в началото на 90-те години, когато тръгна реституцията, сега ще могат да си купят евтино апартаменти или ще получат срещу книгата си пари по бързата процедура.

Хората, които ще се възползват от наредбата, са онези българи, които главно по партийна и профсъюзна линия преди 1989 г. са се уреждали евтино с хубави имоти, отнети след идването на “народната власт” през 1944 г. от богати българи. При започналата реституция след 10 ноември 1989 г. немало бивши активисти на БКП, ОФ и синдикатите се простиха с придобивките си.

Според наредбата, гражданин, чийто имот е отнет с влязло в сила съдебно решение, може да поиска да купи с предимство държавно или общинско жилище. Ако в 3-месечен срок след подаване на молбата не получи апартамент, човекът ще има право да осребри по номинал своите ЖКЗ (жилищни компенсаторни записи). Министерството

на финансите ще събира исканията и трябва да отговори също в 3-месечен срок.

В момента има около 600 милиона активни книжа, чиято цена е доста по-ниска от номинала и е около 40 ст. Те не могат да се осребрят, защото приватизационните сделки на фондовата борса са недостатъчни, напомнят от Сгружението на притежателите на компенсаторни инструменти.

“По мои изчисления наредбата засяга около 100 000 души”, съобщи пред “Сега” вносителят на поправката Любен Корнезов. Той обаче уточни, че брой за засегнати и наследниците, така че всъщност броят на жилищата, за които се дължат компенсации, е около три пъти по-малък. Според него сумата, която хазната трябва да отдели, за да обезщети този вид собственици, е около 30 млн. лв. “Несправедливостта няма цвят. Не съм питал хората за политическите им убеждения”, коментира Корнезов. Той заяви, че е готов да търси разрешение и за другите граждани, които не могат да оползотворят компенсаторките си, но въпросът опирал до финансов ресурс.

В. “Сега”, бр. 110 от 14 май 2007 г.

Димитрина
Нанева

Повог за размисъл

На 12 юни 2007 г. във Вашингтон, САЩ, се откри паметник на жертвите на комунизма. Създаването на този монумент е резултат и отзвук от приетата преди година и половина резолюция на ПАСЕ № 1481/2006 г. за осъждане престъпленията на тоталитарните комунистически режими, самите режими и частично комунистическата идеология в частта ѝ за диктатурата на пролетариата и класовата борба.

От изнесените данни във вестник “Про & Анти” за почелите траурното събитие не става обаче ясно дали след присъстващите е имало български представители на жертвите на комунизма и репресираните у нас след 9 септември 1944 г. Прави впечатление отсъствието сред имената на изредените гости на посланика на България в САЩ г-жа Елена Поптодорова, на груп служител на посолството или държавата (иначе това щеше да бъде отбелязано специално в материалите, публикувани в “Про & Анти”) на траурното тържество пред паметника; всъщност присъствието на официален представител на гадена държава на такива форуми е знаково – то убеждава международната общност в подкрепата от съответното правителство на стратегията на тази общност, в случая – осъждане престъпленията на комунизма.

Може би това е и причината в речта на американския президент – почетен председател на фондацията в памет на жертвите на комунизма, да не се спомене за едно от най-чудовищните престъпления на комунизма в Източна Европа – националният геноцид на българите във Вардарска Македония. Защото в словото на г-н Буш се изреждат всички върхови моменти в комунистическите престъпления, извършени в източноевропейските съветски сателити в съответствие с присъстващите на

форума бивши президенти (след 1989 г.) на тези държави. И тъй като не присъстват бивши държавни глави на България, Македония и Румъния, не се отбелязва и съответното комунистическо злодеяние. Фактът е показателен и по отношението на Русия: тя също няма официален представител на форума. Доколкото обаче руски граждани от еврейски произход – народностна група, засегната силно от сталинските репресии, създават “Дейвис център” към Харвардския университет и стават съорганизатор на събитието, това отсъствие е по-разбираемо. Проблемът обаче със “заместването” на официалния представител на руската държава от една неправителствена руско-еврейска организация придобива допълнителен нюанс – има опасност престъпленията на комунизма в Източна Европа, в частност в экс СССР, да бъдат основно идентифицирани с избиването на еврейската диаспора и по този начин да се отклони европейското и световно мнение от същността им. Що се отнася до националния геноцид, извършен от комунизма, на Вашингтонския форум той специално се огласи чрез словото на една украинска гражданка – наследница на унищожените от Сталин кримски татари/ Така България за пореден път пропусна възможността да защити националния си интерес, макар и неформално, а световната общественост – да се информира, че национален геноцид комунизмът е провеждал и на Балканите, а не само на територията на бившия СССР.

Поради това неспоменаването на националния геноцид над българите във Вардарска Македония в речта на американския президент или чрез устно изказване на някой потърпевш или негов наследник повдига редица въпроси. Най-важният сред тях е: българщината отново ли ще бъде

пожертвана заради идеологическото противопоставяне сред нас самите – българите от Вардарска Македония и от България?! Кървавата “практика” на българския комунизъм, включително въпросът за националния геноцид, извършен от комунизма над македонските българи, е известна на американската администрация чрез активната, повече от 40-годишна антикомуни-

стическа на Българския национален фронт под ръководството на г-р Иван Дочев.

Макар и не добре изследвана, но получила широка популярност в САЩ е делото в същата посока на Негово преосвещенство Величкия епископ Андрей – канонически митрополит на Българската православна епархия в Северна и Южна Америка и в Австралия със седалище в Ню Йорк в периода 1945-1969 г.

Мара Бунева

Красива, образована е Мара, омъжена за царски офицер, дългът ѝ към Родината я кара на подвиг да върви чутовно смел.

На смърт осъждат верните комити садиста Прелич – Скопски прокурор, за българи, чудовищно избити при сръбските безчинства и терор.

ВМРО тогава определя присъдата му да изпълни тя и Бунева, решителна и смела, мъжествено върви срещу смъртта.

Посред бял ден разстрелва го от упор, а после стреля в своите гърди, убиецът садист е проснат мъртъв, а Бунева в агония мълви:

“Аз своето Отечество обичам!”
Какво любов – по-силна от смъртта!
И всички героиня я наричат,
загинала за род и свобода.

Народа в антибългари превърна край Вардара безбожният режим,
днес гробът ѝ обрасъл е във тръни,
не тя, а ние непребудно спим!

Надежда Любенова

Македония – извор на здрав български дух

Неразумни излязоха синовете на мъдрия първобългарски хан Кубрат. Не се поучиха от снопа, който баща им постави пред тях, забравиха завета му, разединиха се и се разпиляха по различни посоки.

Баян (Батбай) – първият син на Кубрат, остава на бащиното си място, но покорен от хазарите, дружината му се претопява в тях.

Котраг – вторият син, чиято дружина била най-голяма, избягва от хазарите, създава Велика България (от 650 до 1300 г.) със столица гр. Булгар. Дружината му воювала непрекъснато с руските славяни. През X век приемат мохамеданството, а в 1300 г. татарите ги унищожават. Само една малка част от тези българи се пръсват между руския народ като занаятчии и ковачи. И до ден днешен тези българи се наричат болгари.

Алцек – петият Кубратов син, с дружината си се запилял в Северна Италия и там, зависим от Лобардите, става християнин. После тези българи изгубват името и езика си и се претопяват.

Куберт (Кубер, Кувер) – четвъртият син, се противопоставя на аварския хан, скъсва с васалството и със своята дружина минава Дунава и се заселва в Македония – в Битолското поле. Тук Куберт създава здрава връзка с местните славяни.

Хан Аспарух (Исперих) – третият Кубратов син, след смъртта на баща си минава Дунава в долното течение и се настанява в Добруджа, в местността Онгъл. Аспарух също като брат си Куберт се сближава с местните славяни, сродява се с тях и създава българската държава при наличието на силна Византия. Хан Аспарух успява да се възползва от заестостта на император Константин IV с арабите и затвърждава държавата си, която по неволя императорът признава през 681 година. Двамата братя Аспарух и Куберт със своите орди – единият от Плиска, а другият от Македония – правят чести нападения към Солун. В 688 г. те сразяват между Родопите и Пирин войските на сина на императора и негов приемник Юстиниан II.

Хан Аспарух с големи усилия и непоколебимост изгражда здравите основи, на които се изгражда по-късно българската държава със своите три царства до днес.

Моето желание е в тази кратка статия да проследя здравия борчески дух на многострадалните българи от Македония, които са имали някога щастието да бъдат свободни в границите на майка България.

Македония – твърдина на българщината. Днес между нас се намират родоотстъпници, служещи на чужди интереси, а така също и враговете извън България, които се стремят да заличат кръвните ни връзки с българите там, та проповядват за македонска нация и македонски език! Още от древни времена македонските славяни са презирали сърби и гърци, а подават ръка на българите и се сродяват с тях. Македонските българи вземат живо участие в борбите на българите до Освобождението. Тук, в Македония, в Солун, през девети век двамата братя Кирил и Методий създават азбуката. Светото писание се превежда на тази азбука. Създава се книжнина, започва Възраждането. Тази книжнина се разпространява както в Сърбия, така и в Русия. Докато у нас Възраждането е през IX век, то в Русия, и то благодарение на нас, българите, то настъпва 100 години по-късно! През 885 г. Методий умира. От Моравия са изгонени неговите ученици. Климент, Наум, Ангеларий, Горазд и Сава се отправят към България. Княз Борис, който има нужда от просветители, ги приема с отворени обятия. Той се възползва от готовността на Методиевите ученици да проповядват сред българите и създава добри условия за тяхната дейност. Методиевите ученици изиграват положителна роля в изграждането на духовната култура на българите. В Преслав Наум създава известната Преславска школа. В Македония Климент създава Охридската школа. Учители и ученици от двете школи с всеотдаен труд разпръскват българското слово. И днес в Преспа, Охрид, Прилеп витае здравият български дух. Духът на Крали Марко е жив. И днес поверието народно говори, че ако в Марковата пещера се извика “Жив ли си, Марко?”, то глас отвътре ще отвърне “Жив, жив!” И днес българите в цяла Македония си спомнят за цар Самуил, който с последни сили бранил България. Той имал нещастното любящото му сърце да не издържи при вида на ослепените му войници и да получи удар.

Настъпва мрачното многовековно робство, за което Ботев писа: “А тиранина коли, бие, беси, псува, безчести и глоби народ поробен.” Но поробенният народ беше господар на земята си, макар и ограбван, той се чувстваше независим, защото хлябът му, макар и оскъден, беше в ръцете му. през турско имаше и училища, и църкви, и манастири. В един от тези манастири в Света гора живя и написа своята История българинът от Македония, от Банско – отец Паисий. Той ни закле: “Българино, знай своя род и език! Обичай своето

отечество! Защо се срамуваш, о, юроде, да се наречеш българин?!” Последваха го просветителите, а патриотичното духовенство трескаво заработи за духовната ни свобода. Започна борбата с фанариотите от Фенер. Като естествена последица се роди и борбата за политическа свобода. В тези борби живо участие вземат и българите от Македония – Неофит Рилски от Банско, братя Миладинови от Струга, дядо Велю Милошев Младенов от Ресен, който взе участие в Народния събор в Цариград през 1871 г. като представител на Охридската епархия. Той е дядо на Захарина Димитрова (по баща Велева), завършила медицина в Австрия – първата българска лекарка в Македония. Тя е откривателка на хипофизата – преди десет години немски медицински институт я беше потърсил в Ресен, за да ѝ отдадат заслуженото, но я намериха в Пазарджик, приютила се там, избягала от сръбския гнет. Тя бе крило на всичките си роднини, избягали от сърбите. В “Ранни спомени” Симеон Радев споменава за нея. В църковния събор в Цариград през 1871 г. взеха участие представители на следните епархии: Скопска, Щипска, Битолска с представител митрополит Методий (Тодор М. Кусев от Прилеп), Струмишка и Охридска. Това са все добри българи, непожалили живота си за духовното освобождение на българите в борбата с Фенер, за единство на българската източноправославна църква. Какво да кажем днес за натрапения ни Максим и за неговите протежета, които служат нито на Бог, нито на народ. С възмущение четох за печалния владика Йосиф (Иван Босаков, представител на Българската православна църква в Америка), който предателски иска да присъедини епархиите на БПЦ в Канада и Северна Америка към непознатата нам ортодоксална църква! Докато нашите деди градяха храмове и гонеха от тях гръцките владици, днес този Босаков подава ръка на лукавия архиепископ Яковос от гръцката ортодоксална църква! Нима ние сме забравили, че от гръците трябва да се боим дори и когато ни поднасят подарък? Толкова ли ние и българите в Америка не можем да намерим сили и да изгоним от храмовете неверниците и предателите на българщината/ Къде забравихме бича Христов? По време на борбата за църковна независимост българите от Македония са в първите редици. Една мисъл, едно желание ги вълнува и обединява – самостоятелна и независима българска църква. И екзархията взе в свои ръце и църквата, и просветата.

Един здрав родолюбив български дух, една мисъл за свобода и обединение вдъхновяваше българите през двете въстания – Априлското и Илинденското. И в Смилево през 1903 г., когато комитите с пушки на рамо тръгнаха да мрат за род и родина, когато и през април 1876 г. революционерите, готови да загинат за същата родина и свобода запяха една и съща песен:

**Не щеме ний богатство,
не щеме ний пари,
а искаме Свобода,
човешки правдини.**

Да завърша с думите на Симеон Радев, българин от Ресен – Македония, който през угнетяващите болшевишки години по Паисиевски пише: “...В 1954 г. бях много потиснат и като размишлявах как мога да освободя духа си, намерих, че най-доброто средство е да опиша спомените си от моите ранни години, **когато ученик в Македония и Цариград живеех с гордостта да казвам, че съм българин и с радостта, че се уча.**”

+ Кирил Туджаров

Гражданите питат, правителството отговаря

Публикуваме само част от въпросите, които гражданите задават на правителствения телефон 080012007 във връзка с еврочленството ни.

Въпрос: Признават ли се българските дипломи в страните от ЕС?

Отговор: Българските граждани, притежатели на дипломи за висше образование, имат право да поискат разкриване на процедура за признаване в страна от ЕС. За целта дипломите следва да са заверени в Министерството на образованието и науката, да бъдат преведени на съответния език, преводът да бъде консулски заверен в МВНР.

Въпрос: Как да търся работа в ЕС?

Отговор: Информация за всички официално обявени свободни работни места в рамките на ЕС можете да намерите на интернет страницата EURES – <http://ec.europa.eu/eures/>. На цитираната страница е публикувана подробна информация за условията на живот и работа в съответната държава – разходи за живеене, данъци, социални права, търсене на работна ръка в различни отрасли.

Въпрос: Мога ли с рецепта, издадена от България, да купя лекарство от аптека в друга страна от ЕС?

Отговор: Да, можете. Но средствата за лекарствата от изписаната рецепта могат да бъдат възстановени в България само ако същото лекарство е в списъка на лекарствата, доплащани от здравната система в България, и в размерите, в които се поема доплащането на територията на България.

Въпрос: Аз съм пенсионер, мога ли да получавам пенсията си в страна от ЕС, ако живея там постоянно, и ако да – какво да направя?

Отговор: Държавите, отпуснали пенсии, ги изплащат на пенсионера по мястото на пребиваването му, стига това да е рамките на Европейския съюз. Размерът на изплащаните в друга държава членка пенсии се определена единствено от държавата, която ги изплаща. За целта следва да уведомите институцията, която ви е отпуснала пенсия, че желаете да я получавате в друга държава членка.

Въпрос: От март 2002 г. заедно със съпругата ми пребиваваме в Италия с редовни документи, което значи, че сме пенсионно и здравно осигурени. За същия период в България ми се начисляват здравни вноски и лихва. Как е възможно тези лихви и вноски да се отчислят, защото реално ние не дължим здравни осигуровки в България, след като сме отсъствали повече от 183 дни от страната?

Отговор: Съгласно чл. 33, ал. 2 от Закона за здравното осигуряване, който влиза в сила от 1 януари 2007 г., не са задължително осигурени в НЗОК лицата, които съгласно правилата за координация на системите за социална сигурност подлежат на здравно осигуряване в друга държава – членка на Европейския съюз. За периодите преди тази дата все още се дължат вноски съгласно действащото законодателство.

В. "Труд", 23 февруари 2007 г.

Гости на
"Борба"

**Български национален съюз
"Нова демокрация"**

Декларация

**за състоянието на пенсионирането в България и неговото
решаване и подобряване**

Начало на пенсионното дело в България е положено на 9 април 1879 г. с приемането на чл. 166 от Търновската конституция. Изпълнението на този член от конституцията се осъществява чрез закони. Първият закон за уреждане на пенсионното дело в България е приет на 14 декември 1891 г. Държавната власт още с първите си бюджети заделя субсидии за бъдещите пенсионери. Създадени са 4 пенсионни фонда, чиято обща сума към 1915 г. е 460 млн. лева при 83 хиляди пенсионери. Удръжките са 5% от заплатите. Пределната възраст за пенсиониране е 45 години. Против създаването на пенсионни фондове и отпускането на пенсии за отслужено време са социалистите и земеделците. Според тях пенсията са монархическа мярка и правителствата, онаследили монархическите режими, убиват демократичното управление. През време на управлението на земеделците фондовете са обединени и сумите са почти изчерпани 200 млн. лева за иззети и отпуснати за строителството на училища и читалища. Друга част е похабена по заема Турлаков – ценни книжа за 117 400 000 лв. Същите са обаче без капитална стойност. Котират се само за плащане на ганък и за залог при търгове.

В края на 20-те години на миналия век се създава кризисно положение в пенсионното дело в България. Парите за пенсии не достигат. Пенсионният въпрос става обществен. Българското общество и държавната власт вземат мерки и се излизат от кризата. Пенсионният фонд е затвърден с добро рентниране и капитализиране. Разполага с големи активи в пари и недвижими имоти. Това позволява да се пристъпи към увеличаване на пенсията на хората с възраст над 60 години и да се отпуснат пенсии на селяни над 70 години, които никога и никъде не са внасяли пари за пенсиониране.

След 1944 г. правителството на комунистите и техните съучастници – широките социалисти, земеделците, радикалите и звенарите, национализираха цялото имущество на пенсионния фонд. Тяхната пенсионна политика се свежда до: ниски заплати, ниски пенсии, големи удръжки и висока пенсионна възраст. Удръжките са всеки месец и отиват направо в бюджета на държавата, която разполага с тях, както си пожелае, а управляващата партийна върхушка ги използва за свои спекулативни партийни цели. Удръжките не се рентират и не се капитализират. Изплащането на пенсията се решава от година на година. От политическата позиция на управляващата партия личи едно голямо и жестоко експлоатиране на човешките ресурси в името на химерата "светло социалистическо бъдеще". В края на 80-те години

комунизмът се трансформира в комунистически капитализъм. Комунистически е, защото комунистите заграбиха труда на строителите на социализма, отрекоха се от своите идеи, изоставиха милиони хора без никаква гаранция за живот. Хиляди българи бяха принудени да напуснат родните си домове, за да тръгнат по чуждите държави, да бъдат унижавани и принудени да просят и продават плът и кръв, за да оцелеят. Комунистите и техните наследници се настаниха в най-престижните квартали на Европа и Америка като богати, а не като просяци.

Държавното съкровище бе ограбено, създаденото имущество – разпиляно и унищожено чрез сменяне на собственика, а работниците и служители – изхвърлени на улицата без работа и пари. Изкуствено бе създадена суперинфлация. Хората останаха без спестявания. Стигна се до обстановка, в която пенсионерите “станаха много”. Пенсионният фонд отгавна беше изчезнал. Политици и медици водеха добре отработена стратегия от комунисти-социалисти и земеделци да се противопоставят хората един на друг – работещи на пенсионери. “Работещите издържат пенсионерите” – крещяха в един глас. Правителствата на прехода, оглавявани от Луканов, Попов, Беров, Димитров, Виденов и Костов, предприеха законодателни мерки, които доведоха до драстични намалявания на пенсиите и увеличаване на възрастта на пенсиониране. Грабителствата на комунистите отново бяха превърлени на охлузения гръб на българина.

Пенсионният състав не е еднороден. Пенсионерите от бранителите на социализма, както и неговите идеолози са угостоеени с високи пенсии. Така се стигна до пенсионен проблем или до криза в пенсионното дело в България. Впрочем, това е другата комунистическа тактика – създава изкуствено проблеми, за да се изяви след това като творец при решаването им в чисто комунистически интерес.

Действително, понастоящем съществува пенсионен проблем, но той не е проблем само на настоящите пенсионери. Той е обществен проблем и социален, който засяга и неродените българи. Той не е политически, защото няма политическа партия с желание да се заеме да го реши рационално.

Проблемът е решим, поради което призоваваме към солидаризиране с протестиращите пенсионери цялото общество. Работници, служители, ученици, студенти, дейци на културата, науката и изкуството, военнослужещи и полицаи, включете се активно в протестните митинги на пенсионерите.

Решаването му е свързано с редица законодателни мерки. Законодателна инициатива – да се приеме нов закон за пенсионното дело в България. Законът трябва да уреди:

1. Възстановяване на всички активи на пенсионния фонд, иззети незаконно от комунистическия режим чрез наредбите-закони и пр.

2. Възстановяване активите и правата на всички браншови съюзи.

3. Възстановяване на пенсионния фонд като автономна институция с ранг на банка, контролиран от държавните органи. Отчетите на фонда да се приемат всяка година от НС, едновременно с бюджетите на страната.

4. Възстановяване отнетите права на пенсионерите, с които са им намалени пенсиите (преизчисляване).

5. Да се освободи министър Масларова за некоректно отношение.
6. Да сеzakлейми престъпната дейност на комунистите по пенсионното дело в България.

Ние разполагаме с рамкова програма за запълване на пенсионния фонд.

От ръководството: Богдан Йоцов – председател,
Живко Куновски – национален координатор

Българският национален фронт, Инк. – САЩ, смята, че за да бъде глобално решен пенсионният въпрос в България, е необходимо да бъде изработен нов пенсионен закон, който да отговори на изискванията, произтичащи от възстановяване на активите на фонда, иззети по време на комунистическата власт в България. Това му дава основание да се присъедини към декларацията на БНС “Нова демокрация”, като апелира към всички заинтересувани от решаването му твърдо да отстояват позициите си до пълното му решаване.

За БНФ, Инк. – зам.-председател на Президиума Спасов

Германски историк вижда сериозни последици за България от случая “Гоце”

Принадлежността на Георги Първанов към ДС ще създаде на България проблеми, а самият президент е изправен пред тежката задача да реши чии интереси са му по-важни – личните или на България. Това смята германският историк и политолог Хайнц Брам, който изучава отблизо съвременна България.

В интервю за радио “Дойче веле” Брам изразява дълбокото си разочарование от последните разкрития за агентурната принадлежност на българския президент и на хора от неговото обкръжение.

“Постепенно започвам да губя вяра в България. Българите са хора, които много искат да се пише и говори само с добро за тяхната страна, но в повечето случаи фактите не са толкова радостни за тях. Още миналата година стана ясно, че Първанов е бил сътрудник на бившите тайни служби. Сега имаме черно на бяло докъде се е разпростирило това сътрудничество и към днешна дата не знаем колко още по този случай ще излезе на

бял свят. Всичко това повдига много въпроси и аз съм убеден, че това няма да е последният скандал. В същото време не вярвам, че случаят “Първанов” ще бъде разнищен докрай и че българската общественост ще научи всичко за него”, казва историкът.

Според Брам човек си задава въпроса защо малко преди края на комунизма Първанов е станал сътрудник на ДС. “Дали е вярвал до последно, пък и след това, в просъществуването на комунистическия режим? Очевидно, че това е така. Сега става ясно например защо по време на войната в Косово Първанов написа онова писмо на Милошевич, т.е. той и тогава все още е вярвал, че комунизмът ще оцелее”, припомня историкът този момент от биографията на Първанов, когато все още бе лидер на БСП.

Според Хайнц Брам проблемът с присъствието на хора от бившата държавна сигурност на възлови постове в държавния апарат ще постави България в много неприятно положение. “Може да се окаже, че Бъл-

гария не трябва да се приема насериозно, защото никой не знае доколко тези хора все още продължават да си сътрудничат и дали 18 години след падането на комунизма старите връзки са живи и задкулисно не продължават да управляват страната”, казвам Брам.

“Аз се питам още каква ще бъде реакцията в Европа. Вероятно Брюксел ще трябва да запази дипломатичния си и вежлив тон или пък ще се дистанцира и въздържа от преки контакти с Първанов”, продължава ученият и задава риторичния въпрос: “Питам се още какво чувстват в момента германските социалдемократи в Берлин, които категорично се дистанцираха от ЩАЗИ и които досега наричаха Първанов “свой приятел”. Каква ли ще бъде изненадата им сега, когато официално бе потвърдено, че Първанов е бил агент на Държавна сигурност, макар и само като научен сътрудник.”

Според Брам трябва да има последици за самия президент от осветяването на

досието “Гоце”. В противен случай това ще означава, че темата за престъпленията на бившия комунистически режим не се приема насериозно в България и че хората са се примирили със съдбата си да живеят с тези остатъци от комунизма.

“Ако смятате, че на Балканите това е възможно, защото никой не се интересува какво точно става в страната, ще ви кажа, че това е напълно погрешно, защото България се наблюдава отвън”, казва още Брам. “Вероятно хората са прави да отказват участието си на избори, тъй като не виждат смисъл. Това е лошо и за младите, които ще загубят надежда. От тази гледна точка смятам, че нещо трябва да последва, защото и за самия президент Първанов би следвало да е важно страната, която той представлява, да се ръководи от чисти хора.”

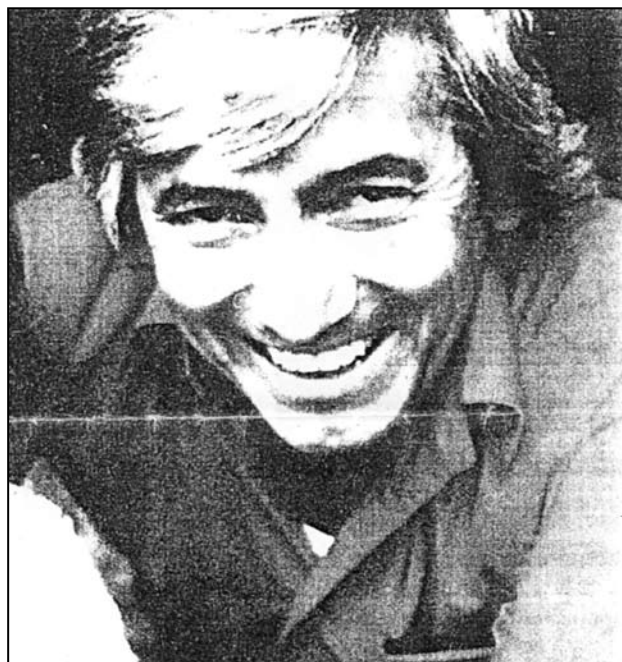
Георги Чаракчиев – Германия,
член на ЦУС на БНФ

Гражданско сдружение “Георги Марков-Скутник”

Паметник на бегълците от комунизма

Има такава инициатива. Тя е на пловдивското сдружение “Георги Марков-Скутник” и е предоставена за решаване от управата на града – кмета Иван Чомаков и общинския съвет.

Колко са бегълците от комунизма в България? Никой не може нито да ги изброи, нито точно да ги класифицира. Но те съществуват – най-смелите и буйните – само в спомените ни. Костите им почиват покрай телените мрежи на “кльона” по гръцката и турската граници. Имената им са дълбоко скрити в потайните архиви на Държавна сигурност. Други – загинали от мизерия и болести галеч от родината – прокудени или подгонени от безчовечната тирания,

властвала 45 години в България. Техните съдби тепърва предстоят да бъдат разкрити и описани.

Има и щастливци – тези, които с неимоверен труд и лишения успяха да се вклинят в икономиката на свободните държави и да постигнат богатство и обществено признание. Не им завиждайте – то е постигнато с кървава пот и сгърчени от глад стомаси.

Някои се завърнаха след 1989 г. с надеждата да намерят достойно място в обновената родина. Не всички обаче успяха да разберат дълбоко променената психика на прекаралия 45 години в робство българин. Върнаха се обратно разочаровани и оплутни.

Голяма част от българските емигранти обаче останаха извън България – при новите си семейства, в новата си родина, сред облагородени с векове люде и обществен ред. За съжаление броят им расте непрекъснато. Но вече не като “бегълци” – защото никой не ги прострелва по границите и не ги съди като “невъзвращенци”, а като обикновени търсачи на щастие.

Кому да издигнем паметник?

Естествено не на онези, макар и малцина, “бегълци”, които се продадоха на тайните служби и днес продължават да им служат вярно, завърнали се като герои.

Широка е гамата на българските емигранти и невъзвращенци. На първо място са преследваните от властта, гонените антикомунисти, верните патриоти. Сред тях идват хъшовете, буйните младежи, свободолюбците, нетърпящите юздите на диктаторите, търсещите щастие авантюристи. Тук са и непризнатите, амбициозните, отхвърлените несправедливо от корумпираното клакьорско обкръжение на властващите. Кого да признаеш достоен за уважение и за отбелязване от историята? Трудна е задачата да отсееш хилядите през ситото на българщината! И все пак трябва да приемем, че **всички** са синове на България, че **всички** тъгуват за нея, бленуват я в сънищата си, търсят я по географските карти, радват ѝ се в спомените си...

Ще издигнем паметник най-първо на доказаните мъченици емигранти, загинали или измъчвани заради любовта си към родината и свободата, никога не забравили България, макар и далеч от нея. Безспорно най-изявеният, най-известният, най-активният от всички е писателят Георги Марков, който заплати за своята смелост с живота си. Неговата фигура трябва да бъде главната в композицията на бъдещия паметник.

Заедно с него ще поменем трогателния патриот, българин от Македония – Борис Арсов, подмамен да се завърне и убит в пазарджишкия затвор. Не трябва да забравяме Никола Стоянов-Коко от Пловдив, три пъти бягал през границите, лежал в затвора, рязал вените си и след усилни 35 години в чужбина намерил смъртта си в Ню Йорк. И още: Иван Дочев – доживял краха на комунизма... Имена, личности, страдалци, герои, за които България бе любима и мила, но стана недостъпна поради безумието на престъпни узурпатори. Никой не трябва да бъде забравен!

За успешното осъществяване на голямата идея ние молим всички демократични обществени организации и частни лица да ни подкрепят, като изпращат

своите мнения, предложения и евентуално имена и животоописания на патриоти емигранти. Сдружението ще обяви конкурс за проект на паметника и ще открие кампания за набиране на средства за неговото изпълнение веднага след като бъде одобрено от община Пловдив направеното предложение.

*Сдружение “Георги Марков-Скутник” – Пловдив,
инж. Павел Ангелов*

Уважаеми господин Ангелов,

Подетата от гражданското сдружение “Георги Марков-Скутник” инициатива заслужава най-сериозно внимание от обществеността.

Българският национален фронт, Инк. – САЩ, цени Вашите усилия чрез монумента високо да се каже: “Не на забравата!”

Президиум на БНФ, Инк.

Биографични бележки за Борис Арсов

Борис Арсов Илиев е роден през 1915 г. в София в семейство на преселници от Вардарска Македония. Шесто дете в семейството на баща фурнаджия. Завършва гимназия и работи в полицията до 1945 г. Член на кръга “Звено” до 1949 г. Поради службата си в полицията е интерниран в лагера Белене до 1952 г.

В периода 1956-1960 г. разпространява позиви против БКП. Разкрит и осъден на 6 години затвор.

През юни 1970 г. напуска нелегално България, като оставя тук жена и малолетен син. Установява се в Западна Германия и Дания, където с държавна помощ следва и завършва икономика. Става член на ръководството на Българския национален фронт и пътува служебно в Западна Европа и САЩ.

Създава в Дания организация на емигрантите (1973 г.) – Съюз на българските революционни комитети (СБРК) за борба против комунизма, като издава и бюлетина “Левски”, в който призовава към въстание. От него излизат общо 9 броя.

Органите на ДС в България образуват ДОР (дело за оперативна разработка) срещу него с название “Терорист” и подготвят мерки за ликвидирането му (1972 г.).

За убийството му е разработен подробен план от ген. Аначков от ДС, който е одобрен от министъра на вътрешните работи Григор Шопов (1974 г.) и възложен за изпълнение изпълнение на агента Филипov срещу възнаграждение от 6000 германски марки. Филипov обаче се отказва от изпълнението на задачата.

ДС съставя нов план за отвличане на Арсов, като използва силната му привързаност към семейството му в България и безспорно постоянната му носталгия. Подлъзва жена му и сина му да пишат многобройни писма с обещанието, че ако се

завърне, не ще му търсят наказателна отговорност. На 10 април 1974 г. офицер от ДС посещава в гр. Орхус – Дания, Б. Арсов и му предава писмо от сина му, в което пише, че министърът на вътрешните работи е обещал (Григор Шопов), че дори косъм няма да пагне от главата му, ако се завърне в България.

Арсов познава офицера като съкилийник от затвора в Стара Загора и тръгва с него заедно с целия архив на СБРК за Западен Берлин. Оттам през Източен Берлин и самолет на "Балкан" е арестуван и доведен в България.

На 14 април 1974 г. Арсов е предаден на правосъдието и осъден на 12 години затвор. Изпратен е в Пазарджишкия затвор на 20 септември 1974 г., където е удушен на 17 декември същата година.

Справката е изготвена по материали от архива на ДС – разкрити от журналиста Хр. Христов в книгата "Убийте Скитник"

Чествания

На 16 юни Движение "6-и април" и клуб "Четвъртък" – Пловдив почетоха рождения ден на Н. В. цар Симеон II с молебен и "Многая лета" в църквата "Св. св. Кирил и Методий", на което присъстваха много граждани. По-възрастните от присъстващите си припомниха неговото раждане, неговото триумфално завръщане и неговата мисия, за която се е върнал в Родината.

Прочетен беше поздравителния адрес до Негово величество, както и специално написано за случая стихотворение от поетесата Надежда Любенова.

Пожелахме на Негово величество здраве и дълъг живот.

Бог да Ви пази, Ваше Величество!

Жеко Жеков, председател на Движение "6-и април"

* * *

На 13 юни 2007 г. членове на Българския демократически форум положиха венец пред паметника на Георги Сава Раковски по случай годишнината (77 години) от създаването на Съюза на българските национални легиони.

Слово произнесе председателят на областната организация г-н Георги Иванов.

На тържеството присъстваха членове на Движение "6-и април", клуб "Четвъртък", АБНФ, Съюза на репресираните и други граждани, съпричастни към легионерските идеи.

Инициативи на БНФ в гр. Бъфало

БНФ съвместно с черквата "Св. Иван Рилски", която се намира в Ниагара Фолс, Канада, Българската родолюбива емиграция от Бъфало, Торонто, Монреал, Кливланд и околността, отпразнува на 6 май Деня на храбростта – Георгиевден. Службата се ръководи от отец Тодор Грозданов. След службата председателят на ЦУС на БНФ Миро Гергов поднесе венец на паметника. Този паметник е единственият против комунизма, изграден от името на БНФ и черковното настоятелство. След полагане на венеца отец Грозданов предложи да се изпее "Многая лета". Г-н Гергов произнесе патриотично слово, като призова всички българи да отдадат заслужена почит към тях, където и да се намират и да не забравят великата им саможертва пред олтара на измъчената ни родина!

Поклон пред паметта на хилядите знайни и незнайни жертви на комунистическата диктатура!

След обедна акордеон беше иззвирен химнът на Царство България "Шуми Марица". Между всички бе д-р Мария и г-н Димо Русеви. Тържеството завърши отлично.

Втората инициатива е Седмицата на поробените народи. Както всяка година, имаше голямо тържество, което се състоя в хотел. На него присъстваха повече от 200 души. На тържеството председателят на Нешионал Раиф г-н Цанец ла Пеир връчи орден "Златен орел" на Миро Гергов. Това бе предадено по телевизията в гр. Бъфало. От 1959 г. до ден днешен българското знаме се развява между 15 други националности пред общината на гр. Бъфало, за което заслуга имат БНФ и г-н Миро Гергов.

Съобщава Миро Гергов, погпредседател на БНФ

In memoriam

Още един българин, патриот и предан на идеалите на Българския национален фронт напусна пределите на нашия свят и се пресели там, където царува вечният покой.

На 8 февруари т.г. в Торонто почина след продължително боледуване Стефанъ Сълевъ. Той бѣ погребанъ при стечение на повече отъ 150 души, дошли да отдадатъ последна почитъ на единъ сънародникъ и вѣренъ на българската кауза.

Стефанъ Сълевъ е роденъ въ Ябланица и завършва гимназия въ Плевенъ. Още тогава той презръща идеите на Българските национални легиони и се отправя за Мюнхенъ, за да следва строително инженерство. Тамъ той е активенъ членъ на Академичното сдружение "Шунка" и взема активно участие въ сдружествения животъ... Презъ 1950 г. Стефанъ емигрира въ Канада и се установява въ Торонто. Тамъ скоро спечелва името на честенъ и почтенъ съгражданинъ. По-късно той нѣколкократно бива избранъ за председателъ на Църковната община "Св. св. Кирилъ и Методий".

Богъ да го прости!

БОРБА

Издаването на списание "Борба" се финансира единствено отъ помощи на читателите си. За да се избѣгнатъ високите такси при изваждане или осребряване на чекове въ валута, различни отъ тези въ съответната страна, помощите да се изпращатъ:

въ левове – до Гошо Спасовъ, ул. "Алабакъ" 21, Бѣлово, България

въ щатски долари - "Borba", P.O. Box 46250, Chicago, IL. 60646, USA

(Отъ Европа помощите въ валута могатъ да се изпращатъ и на адреса ни въ България.)

Панихига на "Черната скала"

Осъзнатитѣ държавни интереси, а и разказитѣ на аварскитѣ

пленници, описващи причинитѣ за гибелта на тѣхната държава, подтикватъ ханъ Крумъ да наложи законъ редъ въ България. Съ усета на далновиденъ държавникъ (за разлика отъ днешнитѣ български) той осъзнава, че за всички времена обществото ще се крепи и ще благоденства преди всичко и само на единъ важенъ принципъ:

Създаването на най-добри закони и необходимитѣ гаранции за изпълнението имъ.

Това донесе комунистическата власт
на 9 септември 1944 г. на българския народъ

Паметникъ на софийскитѣ гробища, издигнатъ отъ признателни българи, който ще говори на поколенията, че тукъ намиратъ смъртта си 105 български държавници, убити съ куршумъ въ тила на 1 февруари 1945 г. по силата на комунистическа присъда, издадена отъ червения “народенъ съдъ”.

Прекланяйки се предъ тѣхната памѣть, идващитѣ следъ насъ трѣбва да знаятъ, че всѣки, който милѣе и работи за доброто на България, при комунистическата власт го очаква този край.

**Вѣра
Сила
Сувѣренитетъ**

БОЖЕ, ПАЗИ БЪЛГАРИЯ!